

[Kirsten Jacobsen]

hed, ikke skal kunne fratrækkes på samme måde, som hvis man havde et parcelhus.

Men det er noget helt andet, jeg vil spørge skatte- og afgiftsministeren om, for jeg tror ærlig talt, det er noget, man har glemt ovre i ministeriet, og hvis man ikke har glemt det, synes jeg, man skulle se at få det rettet. I § 15 F, stk. 4, står der, at den her nedsatte takst på 1 pct., som gælder for pensionister, at den også skal gælde for en pensionister enke, »hvis hun efter mandens død bliver boende i en ejendom, som har tilhørt en af ægtefællerne og før dødsfaldet omfattedes af disse beregningsregler på grund af den afdøde mands alder«, også selv om hun ikke opfylder betingelserne.

Det vil med andre ord sige, hr. skatte- og afgiftsminister, at jeg kan sætte en annonce i Berlingske Tidende under »Ægteskab søges« og søge efter en pensionist på 99 år, som lover mig, at han ikke kan leve alt for længe. Så kan jeg købe en ejendom i år til 750.000 kr. – jeg kan godt have manden boende på et plejehjem, for der står ikke noget om, at ægtefællerne skal bo sammen, så jeg behøver ikke engang at flytte sammen med ham – og så kan jeg få lov til at betale 1 pct. i lejeværdi, 7.500 kr., hvorimod jeg, hvis jeg undlod at gifte mig med den pensionist, skulle betale 18.750 kr. Jeg kan ikke se, det kan være rimeligt at have en sådan paragraf. Forudsætningen for, at enken kan komme til at bo på samme billige måde, må vel for katten være, at enken opfylder de samme betingelser som den mand, der boede der. Ellers må man vel gå så langt, at man siger: i visse tilfælde kan social-, bistandskontoret eller noget andet gøre, at enken kommer ind under de regler. Det kan vel ikke være sådan, at en 17-årig pige, som gifter sig med en 90-årig pensionist, kan bo i 50 år til nedsat lejeværditakst. Man har heller ikke noget som helst i den paragraf om formueforhold: om hun så ejede 20 mill. kr., kunne hun stadig væk bo til 1 pct. i lejeværdi.

Så kunne jeg også godt tænke mig at vide, om man ikke synes, det var på tide at lave en grundig gennemgang af, hvordan disse ejendomsvurderinger skal beregnes. Det er meget godt at sige, at nu har vi 16. alm. vurdering, men 16. alm. vurdering er lige så urimelig og vilkårlig, som den 15. og den 14. alm. vurdering har været, og vi får aldrig

nogen sinde det her sat i system, før vi får et ordentligt vurderingsgrundlag.

Christoffersen (V):

Jeg vil starte med at sige et par ord om hele den fremgangsmåde, regeringen har valgt for den lovgivning, der skal behandles i dag.

Oprindeligt var der jo enighed mellem boligforligspartierne om, at det nuværende boligforlig i indeværende folketingssamling skulle forlænges for en årrække – 4, 5 eller 6 år – og baggrunden for, at vi var enige om det, var jo, at vi alle sammen ved, hvilken usikkerhed, hvilken uklarhed der meget let kan opstå ikke alene for de folk, der har et hus eller en lejlighed, men også for dem, der står over for at skulle disponere, og for hele bolig- og byggesektoren produktionsmæssigt og beskæftigelsesmæssigt, hvis der er usikkerhed med hensyn til de fremtidige økonomiske forhold for boligtagerne. Vi var enige om, at regeringen havde påtaget sig den forpligtelse i denne folketingssamling at fremkomme med forslag til en ny, langsigtet boligløsning, som så skulle færdiggøres, sådan at folk allerede fra i sommer vidste, hvor de ville være henne.

Jeg finder det dybt beklageligt, at regeringen nu ikke har været i stand til at leve op til denne aftale, men jeg skal ikke forske i, hvad der er grunden til det. Man har altså i stedet valgt først at komme med nogle kortsigtede forslag, midlertidige love, og derefter, har jeg forstået, engang i maj måned at fremsætte forslag til en langsigtet boligløsning, som så kan få lov til at blive diskuteret og ligge fremme og skabe tvivl og usikkerhed og debat mange steder i de næste 7–8 måneder.

Det er en fremgangsmåde, som vi finder i allerhøjeste grad betænkelig. Vi har tidligere set klare eksempler på, hvad den form for lovgivningsarbejde har ført til af kortsigtede dispositioner i byggesektoren, af panikagtige igangsættelser eller af pludseligt stop for byggeri på mange områder.

Jeg vil gerne her i dag sige, at det må være regeringens ansvar, hvis det i de kommende måneder viser sig, at det bliver et af resultaterne af den metode, man har valgt. Det, man efter vores opfattelse i allerhøjeste grad kan frygte, er først og fremmest en gentagelse af det, vi oplevede i 1973, hvor folk over-